

Poštnina plačana v gotovini.

Posamezna številka 50 p.

VERSKI LIST ZA MLADINO

Leto II.

1932.

Štev. 2

Otroci prinašajo sv. očetu cvetja.

Sv. oče Pij XI. bo praznoval letos 6. februarja desetletnico, odkar je bil izvoljen za papeža. — Molimo zanj, ker njegova služba je v današnjih hudih časih zelo težka.

Odrešenik sveta, reši Rusijo!

V Rusiji besni brez prestanka najstrašnejši boj proti Kristusu. Boljševiki hočejo krščansko vero popolnoma iztrebiti. Najboljši poznavalci Rusije trdijo, da je boljševiško preganjanje krščanstva strašnejše in grozovitejše, kot je bilo preganjanje prvih kristjanov pod grozovitim cesarjem Nero-nom in Dioklecijanom.

V strašnem ujetniškem taborišču na Soloveckih otokih je nad 662.000 jetnikov, med njimi 18.000 otrok in mladeničev

od 13. do 18. leta. Vsi ti se niso hoteli odpovedati Kristusu in zato so morali iti v grozotno ujetništvo. Med njimi je tudi nad 50 katoliških duhovnikov in trije katoliški škofje, ki morajo opravljati najtežja dela v gozdovih, v močvirju, ledu in mrazu po 16 ur na dan, brez počitka, brez hrane in brez zimske obleke. Mnogo jih je že za vedno izgubilo zdravje; ostali bodo pohabljeni do smrti. Če bo šlo tako dalje, čez 10 let ne bo v Rusiji nobenega katoliškega duhovnika več.

Nič ni čudnega, da se je sveti oče Pij XI. tako toplo zavzel za ubogo Rusijo. Vsak dan ponavlja vzdihljaj: »Odrešenik sveta, reši Rusijo!« in opozarja zopet in zopet ves krščanski svet, naj moli za to nesrečno državo.

Poglejmo pretresljivo sliko, ki je pred nami! Kristus je razpet na križu; iz ran na glavi, na prsih, na rokah in nogah mu teče predragocena Kri. Pod križem je zemeljska obla in na njej Rusija, ki zavzema šesti del vsega

sveta. Kri Gospodova se razliva v velikih rekah po Rusiji. Spodaj se dvigajo iz kadilnice sedmeri jeziki dehtečega kadi-la; to so darovi Svetega Duha, ki naj bi Rusijo prerodili.

Prijatelji! Kristus je prelil svojo odrešilno Kri tudi za Rusijo. Da ne bo ta dragocena Kri za to velikansko državo zastonj prelita, dvignite tudi vi vsak dan svoje srce k Jezusu in vzklikajte s svetim očetom Pijem XI.: »Odrešenik sveta, reši Rusijo!«

Hitimo Rusiji na pomoč!

Bilo je v Moskvi na sveti božični dan. Že zgodaj v jutru so se neštete množice ljudstva zbrale na ogromnem Rdečem trgu. Kakor za stavo so velikanski tovorni avtomobili s silnim truščem vozili vedno na novo grmade božičnih drevesc, svetih podob Jezusovih in Marijinih, grmade mašnih oblačil, molitvenikov in svetih knjig. Vse to so brezbožniki z bogokletnim krohotom ob tuljenju tovarn in trobentanju rdeče vojske — sežgali. O žalosten božič! Prav tako so nesramni brezbožniki nalovili pet tisoč otrok, takih kot ste vi, pa še mlajših, in ti nesrečni otroci so morali na sveti božični dan od ranega jutra do poznega večera, izmenjavaje se, pljuvati v sveti križ in ga tudi še drugače, nepopisljivo grdo — bogoskrusko onečaščati. Ubogi Jezus, nesrečni otroci!

Brezbožniki vdirajo v tabernaklje, rušijo cerkve, hodijo po domovih in ropajo svete podobe, namesto teh jim vsiljujejo gnusne brezbožne. Otroke, ki so še verni, pridni in poslušni, brezbožniki grdo smešijo in križce, ki jih že od svetega krsta nosijo, jim kruto trgajo s prsi. Boj besni v Rusiji, strašen boj zoper Kristusa in sv. križ.

Toda križ Kristusov bo zmagal! Kajti mnogi moške že zapuščajo službo in zaslužek, si obešajo križec okoli vratu in hodijo očitno v cerkev, pripravljeni pretrpeti tudi ječo, pregnanstvo ali celo smrt za Kristusa. Križ Kristusov bo zmagal! Tisoči, stotisoči vernih so že dali svoje življenje za ljubega Boga, duhovnikov samih je že 12 tisoč prelilo srčno kri za Jezusa. Kri kristjanov je zmaga sv. križa! Križ Kristusov bo zmagal, samo molitve, naše goreče molitve je še treba! Saj je obljubil naš Gospod: »Prosíte in se vam bo dalo!« S sv. očetom na čelu moli za trpečo Rusijo že nešteto vernikov, pa tudi nešteto pridnih otrok. Čujte in strmite! Ni dolgo tega, kar so sv. oče dobili iz Amerike dragocen dar. Kako so pač goreči ti ameriški otroci! Poslali so sv. očetu prekrasen album, spominsko knjigo, polno duhovnih darov za nesrečno Rusijo. Ta je daroval za trpeče ruske kristjane sv. mašo, oni sv. obhajilo, ta zopet je molil sv. rožni venec ali opravil sv. križev pot. Zopet drugi so se Jezusu na ljubo za ubogo Rusijo v malih rečeh premagovali: Ta je zjutraj brž vstal in lepo molil, ta si je pri zajtrku pritrkala sladkorček, oni v šoli ni izpregovoril med poukom niti besedice, ta

je šla mimo ogledalca, pa ni vanj pogledala itd. Pogosto so ti otroci obiskovali tudi Jezusa v Najsvetejšem zakramentu in iz vsega pobožnega srca so ga prosili: »Odrešenik sveta, reši Rusijo!« Z veliko radostjo so sv. oče te bisere sprejeli in blagoslovili! Zdaj ti goreči otroci nabirajo že nove darove.

Slovenski otroci, kje ste? Zdramite se, zdramite! Kruto mučeni ruski kristjani so nam dvakrat

Trpeča ruska mladina.

bratje in sestre. Najprej so nam bratje in sestre po sveti krščanski veri, potem pa so nam bratje in sestre tudi po krvi, to so naši rodni slovanski bratje in sestre!

Bratec, če bi tvoja sestra trpela? O — pomagal bi! Če bi bila v nevarnosti tudi njena duša? Vse sile bi napel! Pa uboga Rusija? 150 milijonov ljudi je v nevarnosti večnega pogubljenja! Otroci, hitite, hitite na pomoč!

Kdo je najbolj zapuščen!

To so ruski otroci, vaši bratci in sestre, ki trpe glad in mraz na telesu, a še vse bolj na duši. Brezbožniki jim trgajo s prsi križce in svetinje, pretepajo jih, ker izgovarjajo sladki imeni Jezus in Marija. Vzeli so jim božič in jaselece, veliko noč in vse plemenito veselje. Nič več nimajo nedelje, ne službe božje; cerkve pa so jim porušili in s šibami so prižigili 5000 najmanjših otrok, da so na sveti božični praznik od jutra do večera onečali Kristusov sveti križ.

Vem, da so vaša srca polna sočutja in usmiljenja do teh siromačkov in že vprašujete, kako bi jim mogli pomagati.

Dobro me poslušajte, kaj vam bom povedal!

Letos 6. februarja bo obhajal naš ljubljeni sveti oče Pij XI. desetletnico, odkar je bil izvoljen za papeža. Naša dolžnost je, da pošljemo v Rim Kristusovemu namestniku za ta slovesni jubilej kako darilo. Duhovna darila so mu najljubša in najdražja.

Ker pa vemo, kako plameni njegovo veliko očetovsko srce za ubogo Rusijo, zato vas pa, ljubi moji Lučkarji, vabim na delo. Darujte za Rusijo vse molitve, vsa dobra dela, vsa zatajevanja, ves trud, ki ga imate pri »Jezusovih dnevih«, zlasti pa vsa vaša sveta obhajila in obiske pri evharističnem Kralju od 1. februarja do 31. maja.

Vsak naj si v »Jezusove dneve« ali pa na kak drug listič natančno zaznamenuje, kaj vse je dobrega storil za Rusijo. Zadnji dan meseca majnika boste vse vaše žrtve sešeli in lističe poslali uredniku »Lučke«. Na praznik presv. Srca Jezusovega bomo najprej božjemu Srcu darovali vsa ta dobra dela, nato jih bomo pa v krasnem albumu zapisana poslali svetemu očetu v Rim.

Zapuščen ruski deček.

Prijatelji moji, zdaj pa kar hitro na delo! 2. februarja je praznik naše »Lučke«. Dolžnost vsakega »Lučkarja« je, da gre ta dan prav zanesljivo k sv. obhajilu. Sveto obhajilo na Svečnico naj bo prvi vaš dar Jezusu in svetemu očetu za ubogo Rusijo.

Naslovna slika v februarški številki »Lučke« nam predstavlja, kako prinašajo otroci svetemu očetu Piju XI. cvetje v dar. Sveti oče je cvetja zelo vesel. Še mnogo, mnogo bolj bo pa vesel vašega duhovnega cvetja, ki mu ga boste poklonili ob njegovi 10letnici za ubogo, trpečo Rusijo.

Kako smo darovali „Jezusove dneve“ božjemu Detetu.

Slovesnost na praznik sv. Treh kraljev popoldne ob štirih, ki smo jo napovedali v 1. št. »Lučke«, je tako lepo izpadla, da je lahko vsakemu žal, kdo se je ni udeležil.

Joj, ko bi videli, kakšne trume dečkov in deklic so se vsipale v frančiškansko cerkev! Izpred velikega oltarja je imel urednik »Lučke« kratek nagovor, v katerem je bodril dečke in mladeniče, deklice in mladenke k vestnemu izpolnjevanju »Jezusovih dni«. Otrok, ki ima Jezusa zares rad, bo vzel z veseljem vsak večer v roke svinčnik in na listič zaznamenoval križce in ničle, kakor mu vest narekuje. S tem si bo čudovito lepo utrdil voljo in vzgojil svoj značaj, da bo vedno dopadljivejši Bogu in ljudem:

Po govoru so vsi otroci zapeli:

»Jezusček, nedolžno Dete,
iz nebes si k nam prišlo.
Razprostri ročice svete,
blagoslovi nas ljubo.«

Nato se je razvila procesija, ki se je je udeležilo kakih 600 otrok. Nekaterim otrokom mamice niso dovolile, da bi šli k procesiji; bale so se namreč, da se jim bodo v veliki gnječi izgubili. Zato se je marsikateri otrok prav milo zjokal. Pa tudi tiste solze je sprejelo božje Dete kot dar.

Na čelu procesije je šlo 16 križarjev v belozlatih oblekah z belimi zastavami v rokah. Za njimi so se razvrstili dečki, držeči v rokah goreče svečke in lepo zavite »Jezusove dneve«. Nato so nosili posebni odposlanci na blazinah »Jezusove

dneve«, zavite v raznobarvne ovoje in prevezane s svetlimi trakovi. Belo oblečene sestrice sv. Klare so nosile veliko rožnato košaro, v kateri so bili prav tako majhni in veliki, okusno okrašeni paketi. To so bili »Jezusovi dnevi« otrok iz raznih krajev Slovenije, ki so še pravočasno poslali svoje lističe uredniku »Lučke«. Med belo oblečenimi deklicami je bila tudi zastopnica iz Maribora Lilija Dermastiá. Drugi del procesije so tvorile deklice s prižganimi svečkami in belimi lističi v rokah. Zaključila pa je procesijo četa križarjev.

Pred jaseleci je bil postavljen poseben oltar, na kateri so otroci polagali »Jezusove dneve«, ko se je pomikala procesija tam mimo. — Z otroci je pela vsa cerkev pesmi: Sveta noč, Prišla je lepa sveta noč in Glej zvezdice.

Pred velikim oltarjem je nato zapelo prav korajžno 15 dečkov semeniške litanije Matere božje, vsa cerkev pa je malim korarjem navdušeno odpevala.

Za spomin na to lepo slovesnost je dobil vsak otrok na koncu majhno podobico.

Zdaj so vsi »Jezusovi dnevi« lepo razvrščeni pred jaseleci in bodo ostali tam do 2. februarja. Pred jaselece sem položil tudi tiste »Jezusove dneve«, ki sem jih prejel šele po prazniku sv. Treh kraljev.

Prihodnjic vam bom že lahko imenoval vse tiste kraje, ki so bili po »Jezusovih dnevih« zastopani pri naši slavnosti.

Vsaj površno sem pa že pregledal vaše lističe, pa moram reči, da sem jih bil zelo vesel. Spoznal sem, s koliko skrbnostjo in natančnostjo zaznamenujete vanje svoje križce, pa tudi ničle. Pa križcev je povsod mnogo več kot ničel. Kako mora biti vašega prizadevanja veselo šele božje Dete!

Vsi tisti, ki ste bili do zdaj z ozirom na »Jezusove dneve« malomarni in neredni ali jih pa sploh niste izpolnjevali — sklenite, da boste s februarjem začeli živeti le za Jezusa. Naj ne bo od 1. februarja dalje nobenega večera, da ne bi vzeli v roke »Jezusovih dni« in si vanje vse po pravici zaznamenovali. Kako bo potem meseca junija veselo božje Srce, ko bo videlo med darovanimi lističi tudi vaše duhovne darove.

V nekaterih družinah je mnogo otrok, pa samo en izvod »Lučke«. Kje pa naj dobi vsak otrok svoj listič? Pišite na naslov: Uprava »Lučke«, Ljubljana, Marijin trg 4. Priložite pismu znakmo za 1 Din, pa vam bomo poslali 10 lističev »Jezusovih dni«. Za 10 Din pa jih dobite 100.

Potrudite se, da boste pri junijski slovesnosti zastopani tudi vi!

Franjo Neubauer:

V dobrem varstvu

V srcu biva Jezusček
in Marija ž njim.
Jaz počivam; teme se
nočne ne bojim.

Grom in blisk ne plaši me
in noben vihar,
vem: ob meni verno bdi
angelček — čuvar.

In še sladka mamica,
dobri atek moj
stražita ob postelji,
bdita nad menoj.

Hrepenenje po luči

Misijonar je končal pouk o sveti veri. Čez dva dni naj bi prejeli mladi pagani sv. krst. Tedaj pa stopi pred patra šestnajstleten mladenič in ga prosi, če bi hotel tudi njega sprejeti med novokrščence in mu podeliti zakrament prerojenja. Iz njegovega obraza je sijalo veliko hrepenenje.

Misijonar mu pa pravi: »Ti vendar veš, kako tvoja babica besno sovraži krščansko vero. Stara je in bogata, pa ti ne bo ničesar zapustila, če postaneš kristjan.«

»Dediščini se rad odpovem,« pravi mladenič odločno.

»Potem pa še tole,« pravi pater, »s krstom ne gre tako hitro. Kdor hoče biti krščen, mora biti prej dobro poučen v veri.«

»Pater,« vzklikne mladenič, »katekizem in molitvice znam že na pamet.«

Radovedno ga prične misijonar izpraševati in na veliko njegovo začudenje je odgovoril gladko na vsako vprašanje.

»Kje si se pa vendar vse to naučil?« vpraša duhovnik osupnjen.

»Za vratmi,« pravi mladi pagan; »počepnil sem v kot in sem vsak dan prisluškoval, ko si ti poučeval. Vse sem si dobro zapomnil. Zvečer pa sem v postelji še enkrat vse ponovil, kar sem slišal.«

Ko je videl misijonar v mladeničevem srcu tako veliko hrepenenje po luči sv. vere in svetem krstu, mu je z ostalimi vred dva dni pozneje podelil zakrament prerojenja v božjega otroka.

Cvetka Bernik — Jezusova misijonarka.

Cvetka Bernikova je bila še pred tednom dni zdrava in vesela. Vsa vedra je prihajala vsak dan z Gorenje Save v Kranj v šolo. Hodila je že v 4. razred. Služkinja jo je spremljala, včasih tudi mamica. Vedno so šle pred šolo v cerkev, Cvetko je vleklo tudi k vsakdanjemu sv. obhajilu, pa žal, zaradi oddaljenosti ni mogla prihajati posebej, v šolo pa tudi ni mogla iti tešče. Do zadnjega je skrbela za vedro razpoloženje med svojimi součenkami. Prav zadnje dni se je šalila, da bo prinesla s seboj v šolo nožico svoje punčke, ki se ji je polomila. Pa ni je mogla prinesiti, sama si je ranila pri smučanju nogo. Kakor da je pokvarjena punčka napovedovala Cvetkino nesrečo. Železo na smučki jo je nevarno ranilo, več dni pa le ni čutila nobenih bolečin. Nazadnje so dognali, da si je zastrupila kri in da je za rešitev že prepozno. Ni mogla več prav odpreti ust.

Cvetka je tedaj sama zahtevala sveto popotnico. Bila je megla čezinčez, ko so prišli gospod z Bogom v majhno železniško hišico tam ob progi na Gorenji Savi, kjer je bila doma. Pa čudo, kakor da ji hoče Jezus dokazati svojo veliko ljubezen in jo skoraj vzeti k sebi v nebeško svetlobo, vsa megla se je razpršila, ko so že trda usteca sprejela nebeškega gosta.

Vsem je bila zgled vdanosti v božjo voljo. Ni se bala smrti; kako bi se je neki bala, nedolžni angel? Trpljenje zadnjih dni je čuda potrpežljivo prenašala. Domače je vprašala, s katerim letom more vstopiti v samostan. Potem pa

je štela leta: »Mamica, še toliko let bom pri tebi, potem pa te zapustim in grem v samostan.« Razodela je, da je naredila obljubo, da vstopi v samostan, če kdaj ozdravi. In to sama od sebe, pri svojih devetih letih! Služkinji je naročila, da mora skrbno oddati denar za prodane »Lučke« g. voditelju Marijinega vrtea, pa tudi sv. Antonu v rožnem vencu mora dati 2 Din, ki jih je še dolžna.

Bog jo je hotel popolnoma osrečiti. Ne le v samostanu, v nebesih jo je hotel imeti. 12. decembra ob 11 dopoldne je Cvetka mirno umrla. Domači so jokali, ali ne dolgo; privoščili so ji, da je že doma pri Bogu, in se vdali. Tudi v šoli niso mogli verjeti, da je najboljša učenka tako hitro odšla v večno domovino. Součenke so jokale za svojo najboljšo prijateljico. Skupno smo šli kropit in molit k mrtvaškemu odru. Tako lepa je bila, snežnobela med cvetjem in svečami. Na beli oblecki so ležale nedolžne lilije, na nedolžnih prsih pa je počival znak Marijinega vrtea, svetinjica z modrim trakcem. Vse to jo je spremilo tudi v grob. Bila je poverjenica za svoj razred ali, kakor v Kranju pravimo, bila je »vrtnarica« Marijinih rož in zato je raznašala vsak mesec »Lučko z neba«. Bila je prava Jezusova misijonarka. Dali smo ji venec in ji ob grobu takole deklamirali:

Draga Cvetka!

Pred tednom dni vesela
si hodila z nami.
Danes smo te zadnjikrat
spremili k črni jami.

Verjeti nismo mogli,
pa je vendar bridko res,
da je pote prišel
smrtni angel iz nebes.

Ah, verjemi, Cvetka,
tvojim staršem je težko.
Ali tudi nam iz vrtea
se zrosilo je oko.

Mlada, vedno vedra, pridna,
vsem učenkam vzor —
pa nas zapustiš in greš
med angele v nebeški dvor.

Verjemo, da si pri Bogu.
Tebi, Cvetka, ni težko.
Ali nam ob beli krsti
težko, težko je slovo.

Glej, svetinjica in lilija
še v grobu te krasita.
Za tabo pot nedolžno
hoditi nas uči.

Bila si vzorna vrtnarica
v Marijini gredici,
zato te angel varuh spremil
domov k Mariji je Devici.

Počivaj sladko, draga Cvetka!
Molitve naše nosi
odslej pred prestol božji
in rož z neba nam trosi!

Utrgal te je Cvetko
Bog sam v najlepšem cvetu.
Za nas ni smrt ločitev,
vrnitev je samo k Očetu.

Saj nismo čisto se ločile:
ti zreš na nas z nebeške trate.
Naj bo ti lahka zemlja, Cvetka!
Glej, mi molili bomo zate!

Cvetka je bila velika ljubiteljica nebeške Matere. Vedno je z največjim veseljem prepevala Marijine pesmi. Najljubši sta ji bili »Pojte hribi in doline« in himna našega vrta »Še gori ljubežen«. S služkinjo sta hodili večkrat na Šmarjetno goro na sprehod. Cvetka je večkrat vabila: »Pojdiva, pa daleč gori, čisto na vrh in tam bova peli same Marijine pesmi, posebno pa tisto Pojte hribi...«

Marija jo je pa vodila k Jezusu. Ni čuda, da je prejemala sv. obhajilo kljub oddaljenosti redno vsakih štirinajst dni, zadnji čas pa vsako nedeljo. Kako ji je bilo pred kratkim hudo, ko je s služkinjo Pavlo prišla v cerkev pred šolo in je duhovnik pravkar obhajal. »Pavla«, jaz pojdem k svetemu obhajilu.« Pa preden je prišla do obhajilne mize, se je duhovnik že obrnil in odnesel Jezusa nazaj v tabernakelj. »Boš pa drugič šla.« A vendar je bilo Cvetki hudo. Doma so ji včasih zaradi kake otroške lahkomiselnosti branili prepogosto sv. obhajilo, a Cvetko je vleklo neprestano, prosila je in dosegla. Kadar pa ni smela, je ubogala, čeprav ji je bilo težko. Pa je potem zvečer križala svojo mamico v postelji in jo izročala Bogu. Imela je »Zgodbe malega Gvidona« in »Anico« ter brala in posnemala.

Sadovi njenega pogostega sv. obhajila so se pokazali tudi v šoli. Bila je zelo nadarjena, lahko je umevala, pa je bila tudi prijazna z vsemi. Ljubile so jo součenke, njo morda še najbolj, ljubile so jo pa tudi gospodične. Tudi v šoli je delovala apostolsko, celo svojega kateheta je opominjala včasih krotkosti. Če se je namreč hudoval, je Cvetka mirno dvignila roko in potem rekla: »Gospod katehet, ali se splašča jeziti se za to?« In ves razred je bil dobre volje in spet so bili z gospodom katehetom vsi prijatelji.

Srečna Cvetka! Ko je bila pri prvem sv. obhajilu — tedaj je bila šele v prvem razredu — ji je mamica podarila podobno sv. Janeza, ki sloni na Jezusovih prsih, in ji rekla: »Cvetka, glej, da boš tudi ti vedno tako blizu Jezusu.« In danes se je to dobesedno spolnilo: Cvetka je za vedno pri Jezusu!

Kaj smo storili za uboge?

Ni bilo mogoče pomagati vsem tistim, katerih naslove ste nam prinesli. Priskočili smo s skromnim darom na pomoč le najbolj bednim. Nekaj darov smo še prihranili za tiste, ki smo jim pomoč obljubili. Da bi pa pošiljali darove izven Ljubljane, nam pa zaenkrat res ni mogoče.

Tonček se uči moliti

Na pragu Tonček je vesel
pri mami zvečer sedel,
ki ga molitve je učila,
pa mu takole govorila:
»Če se molitvic naučiš,
bombončka dva dobiš.«

To se Tonček je učil,
da bi bombončka dva dobil.
Še bolj učil se je zato,
da Jezusu napravil bi veselje,
da znal bi mu povedati
v molitvi svoje želje.

Sagadin Franc, IV. r., Hajdina.

Neugnani Drago ali: Kako deluje milost božja v nepokvarjenem otroškem srcu.

(Nadaljevanje.)

7. Drago si zopet nekaj izmisli.

Drago je prišel domov. Zapustil je mirni in prijazni domek mladih sestričen, ki sta bili v Bogu tako srečni kljub pomanjkanju, in prišel na vse drugačni dom Mišmaškin. Metka mu je vsa iz sebe hitela praviti:

»Hitro, hitro, Drago, teta te išče in težko pričakuje. Slišim jo, kako mendera sem in tja in okna odpira; požuri se!«

Drago je vzdihnil in s povešenimi očmi in glavo stopil počasi po stopnicah; trdno je bil odločen, da se bo premagoval in se ne razburjal. Vrh stopnic ga je čakala Mišmaška; oči so se ji bliskale od jeze. Ko je pa Drago dvignil glavo

in je na licu opazila sledove solz, se ji je obraz razlezel v škodoželjen smeh. Ni ga ozmerjala, ne udarila, ampak samo surovo porinila in rekla:

»Stopi, stopi! Lezeš kakor polž! Ej, ej, torej ima gospodek vendarle enkrat rdeče oči! Zdaj pa ne boš mogel utajiti, da se nisi jokal!«

Dragotova lica takoj zopet živahno zardijo, ko odvrne: »Prav žal mi je, teta, da vam moram podreti vaše veselje, ko mislite, da sem jokal. Sem jokal; res je, ampak ne zato, ker me bolijo vaši udarci. Ganila me je ljubezen in občudovanje.«

»Do mene?« vzklikne Mišmaška silno začudeno.

»Do vas? Joj, teta! Ha-ha-ha!« odvrne Drago posmehljivo.

Mišmaška pa pravi razdražena: »Saj sem vedela, da takle paglavec, kakor ti, ne more imeti v srcu prostora za blaga čuvstva.«

Drago: »Teta, človek mora biti pravičen. Ne bi pa bil pravičen, ako bi vas nadlegoval z ljubeznijo, ki je ne marate, pa tudi ne zaslužite.«

Mišmaška: »Prav imaš. Zoprno bi mi bilo in odbijalo bi me, ako bi me ti ljubil. Kar prepovedujem ti, da bi me sploh kdaj ljubil!«

Drago: »Teta, bodite prepričani, da vas bom slušal.«

Mišmaška: »Predrzneš, nesramni!«

Drago: »Kaj pravite? Nesramno je, če vas slušam?«

Mišmaška: »Jezik za zobmi! Prepovedujem ti gobeždati! Še slišati ne maram tvojega trapastega glasu. Vzemi knjigo v roke in se usedi!«

Dragotu igra zmagoslaven, zloben nasmeh na licu ko vzame knjigo in se usede.

Teta ga gleda in je vsa začudena, da ne more v njegovih potezah opaziti prav nobene bolečine.

To je pa vendar čudno, si misli sama pri sebi. Saj sem ga dosti krepko naklestila. — »Kaj pa čakaš? Začni že enkrat brati!«

Drago drži knjigo odprto in bere, pa nobenega glasu ni slišati iz njegovih ust.

Mišmaška: »Kaj? Boš bral ali ne, paglavec! Ali naj te zopet naklestim, kakor dopoldne?«

Vse tiho. Drago še vedno molči in se ne gane.

Mišmaška: »Čak, čak! Takoj te ozdravim, da ne boš več nem!«

Teta pograbi palico, ki jo ima poleg sebe. Kakor hitro pa se dvigne, vstane tudi Drago in steče proti vratom. Mišmaška skoči za njim in ga popade za hlače, prav ko hoče Drago obrniti ključ, pa je ključavnica vsa zarjavela. Toda izpusti ga kot bi trenil, od presenečenja vzklikne: »Ah!« in obstoji kakor ukopana.

»Capin! Lump! Takole me torej vlečeš za nos! Na takle grd način goljufaš! Lepenko si devlješ v hlače! Jaz se pa še čudim, kako se moreš batin gladko otresti, čeprav si jih dobil toliko, da bi jih komaj mogel nesti! Joj! In vendar nisi prav nobene čutil! Čakaj, takoj ti plačam glavnico in obrestil!«

Dragotu pa se je vendarle posrečilo vrata odpreti. Že teče; preden izgine, pa zakliče Mišmaški besede, ki so jo zadele kakor strele z jasnega:

»Ali obresti mojih petdeset tisoč dinarjev, ki vam jih je dal shraniti moj oče? Hvala, teta. To veselo vest grem pa takoj sodniku povedat!«

(Dalje prih.)

POŠTA MALEGA JEZUSA

Dragi »Lučkarji«! Pred vsem Vam moram povedati par besedi o slavni Miklavževi uganki. Pravilno Vas je rešilo uganko 754. Glavno nagrado — kip Jezusčka v jasecah — je dobil Rus Franci, učenec 3. razreda iz Ljubljane. Zelo sem vesel, da je bil izžreban ravno Franci, ker je zelo vnet apostol »Lučke«. Mesečno jo proda s svojim bratom 100 izvodov. Kar mu ljudje navržejo pri kupovanju, noče niti 25 par obdržati zase, ampak vse daruje »Lučki«. — Poleg njega je bilo izžrebanih še 74 »Lučkarjev«, ki so dobili nagrado: knjižice, podobice, razglednice in podobno. Imena vseh teh ne moremo priobčiti, ker bi zavzela preveč prostora.

Miklavževa uganka je bila zelo lahka. V prihodnji »Lučki« bo pa uganka, ki Vam jo bom močno zasolil. Bomo videli, če se razumejo »Lučkarji« tudi na trde orehe.

Urednik.

Prečastiti duhovni oče pater Krizostom.

Skoraj že eno leto je preteklo, odkar sem naročena na »Lučko«. Kako se je vedno razveselim, kadar mi jo prinese pismonoša. Ne izpu-

stim je poprej iz rok, dokler vse ne prečitam. Ob večerih jo pa čitam še glasno, da me poslušata še moj bratec in sestra.

Prosim Vas, prečastiti, z novim letom mi priložite v »Lučko« neba 3 Jezusove dneve, ker bi jih rada izpolnjevala še moj bratec in sestra.

Vas srčno pozdravlja

Štrukelj Anica, učenka V. razreda, Borovnica.

Odgovor: Zelo sem vesel, da tako vestno izpolnjuješ »Jezusove dneve«. Poslal Ti bom za brata in sestro več lističev. Posebno zdaj od 1. februarja do 31. maja se vsi trije potrudite, da boste veliko dobrega storili za Rusijo.

Jezusku v dar.

Ni še dolgo tega, ko smo obhajali najlepši praznik v letu, sveti božični praznik. To je zato najlepši praznik, ker se je na Božič pred 1931 leti rodil naš Zveličar. Kralj vseh ljudi in vsega sveta. Kralji se rodijo v najlepših hišah in imajo postlano mehko toplo zibelko. Zveličar, Kralj vsega sveta, pa se je rodil v revnem hlevčku. Ni imel mehke zibelke. Marija ga je morala položiti v trde jasl. Ni imel toplih blazin, da bi se ogrel. Pohlevni osliček in voliček sta ga grela s svojo toplo sapo. Našemu Zveličarju se je ob rojstvu še slabše godilo, kakor najbolj revnim ljudem sedaj na svetu. Zato sem sklenil, da hočem iz ljubezni do Jezuska spoštovati vsakega revnega človeka. Kadar bom videl kakega ubogega otroka, ki bo lačen, hočem mu dati svoj kos kruha in tako dati malemu Jezusku majhen dar. Vsakega berača pa hočem pozdraviti in spoštovati kakor največjega gospoda. Tako sem sklenil letošnji Božič, ko sem slišal, koliko je ljudi, ki nimajo kaj jesti, ko imajo drugi polne mize ob praznikih.

Pozdravlja Vas vdani

Prelog Franc, učenec III. razr. osn. šole, Ješenca.

Odgovor: Ko bi vsi, zlasti bogatini, napravili sklep, da hočejo spoštovati in podpirati ubožce, kako vse drugače bi bilo danes na svetu. Tebe bo pa ljubi Jezus poplačal prav obilno zaradi Tvojega usmiljenega srca.

Velecenjeni gospod urednik.

Oprostite, da Vas motim z mojim pisemcem. Danes Vam prvikrat pišem. V prejšnjih »Lučkah« sem čitala, kako lepo so Vam drugi pisali. Jaz sem tudi hotela, a zmerom sem odložila pero. Danes sem vprašala gospoda kateheta in so mi dovolili. Bog plačaj, ker ste toliko lepih povestí dali v »Lučko«. Posebno mi ugaja povest o »Neugnane Dragotu«. Vsak večer molim za Vas, da bi Vam Bog pomagal.

Vas pozdravlja Vaša vdana

Marija Tome, učenka III. razr., D. M. v Polju.

Odgovor: Zelo sem ti hvaležen, ker moliš zame. Pa se ti toplo priporočam še vnaprej. Molitve pri svojem delu zelo potrebujem, posebno otroške molitve, o kateri pravijo, da je vedno uslišana.

Prečastiti gospod pater.

Prav dolgi so dnevi, odkar Vas ni več v naši družbi. Lepo se zahvaljujem za lepe nauke in pa tudi za podobice, ki mi delajo veliko.

veselje; večkrat jih tudi pogledam. Želim, da pridete prav kmalu v našo družbo.

Iskreno Vas pozdravlja

Nerat Ludvik, učenec IV. razr. I. d. osn. šole v Mariboru.

Odgovor: Nič se ne boj. V Maribor pridem zopet prav kmalu, ker imam mariborske »Lučkarje« zelo rad.

Prečastiti gospod »pater.

»Lučka« se nam je tako priljubila, da ne moremo biti brez nje. Zdaj pošiljate 20 izvodov na moj naslov. Ko berem »Lučko« se lažje učim, raje ubogam in z večjo pobožnostjo strežem pri sv. maši, ker sem blizu Jezusa. Prosim Vas, prečastiti, spomnite se tudi Vašega Janezka pri sv. maši.

Srčno Vas pozdravlja in roko poljublja

Ivan Kapun, Partinje 34, Sv. Jurij v Slov. gor.

Odgovor: Vesel sem, da si postal apostol »Lučke« in da jo tako rad prebiraš, zlasti pa, da se tudi po njenih naukih ravnaš.

Častiti gospod urednik.

Dovolite mi, prosim, da se tudi jaz oglasim v imenu nas, menda najmlajših »Lučkarice«. Komaj pred par meseci je tudi k nam učenkam v oddaljene Križevce na Murskem polju prisvetila »Lučka«, iz katere prav rade čitamo. S čimer imamo pa največ veselja, to so »Jezusovi dnevi«. Te z veseljem izpolnjujemo s križci, a žalibog tudi z ničlami; pa potruditi se hočemo v novem letu, da bomo več storile za Jezusa in razširile »Lučko«; naše delo pa naj blagoslovi Jezusček iz jasele. Mesečno enkrat sprejmemo tudi ljubega Jezusa v sv. obhajilu ter ga prosimo, naj nas ohrani pridne, naj nam pomaga pri učenju ter naj našo domovino varuje hudih časov. Za božični praznik pa spletno Jezusku jasele. Vsaka od nas je slamica, ki se do božiča trudi v premagovanju in izpolnjevanju tega, kar je sama potegnila po listku. Še nekaj, častiti gospod urednik! Letos nas je »Lučkarice« obdaryl tudi sv. Miklavž s sladkorčki in z lepimi podobnicami, ker nas je menda tudi on vesel.

Vas prav lepo pozdravlja in prosi odgovora v »Lučki«

Marica Križanič, učenka IV. razr., Križevci pri Ljutomeru.

Odgovor: Novih »Lučkarice« sem pa vedno iz srca vesel, posebno še, če so zavzete za »Jezusove dneve«. Božjemu Detetu sem Vas kajpak koplo priporočil, zlasti da bi bile stanovitve v dobrem.

Odgovori mojim ljubim prijateljem.

Jakec Savinšek, Kamnik. — Za vse male apostole Jezusove vsak dan molim, za kamniške pa še prav posebno. Mesečno razprodati v tako majhnem mestu 400 »Lučk« — to ni šala. Hrepenim, da bi se Tvoja želja uresničila in da bi posvetila »Lučka« res v vsako kamniško hišo.

Urbas Marija, IV. r. mešč. šole, Slov. Bistrica. — Tvojega lepega pisma sem bil zelo vesel. Res imate v samostanu prijetno življenje. Kar blagrovati Vas moram. Pod skrbnim vodstvom častitih sester imate mnogo prilike plemeniti svoj značaj. Da ste se oklenile »Lučke« s toliko ljubeznijo, me seveda zelo veseli. Pozdravljam in blagoslavljam vse kandidatkinje in gojenke, posebno pa še Tebe.

Urednik.

Uredništvo in upravnništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. — Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani.